

DE GER TOSHAV WOONACHTIG IN ISRAËL

Er zijn altijd mensen geweest die met Israël wensten te vertoeven zonder Joods te worden. Hoe werd hun rol al eerder gedefinieerd in het Jodendom? Hoe kan dat ons vandaag informeren?

TOBY JANICKI.

Dit artikel verscheen oorspronkelijk in het Engels in Messiah Journal 120, (First Fruits of Zion, 2015).

Vertaald en elektronisch geplaatst met toestemming van First Fruits of Zion (www.ffoz.org).

Vertaald door Gert Nuyens.

Bijbelteksten komen uit de NBG-vertaling 1951, tenzij anders vermeld.

Copyright © 2016 First Fruits of Zion - Toby Janicki

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Contact info: nuyensgert@gmail.com

DE GER TOSHAV WOONACHTIG IN ISRAËL

In mijn boek *God-Fearers: Gentiles and the God of Israel*, verken ik de klasse van mensen uit het Tweede Tempel-tijdperk genaamd de Godvrezenden. Dit waren niet-Joden die zich bij Israël aangesloten hadden door zowel afgoderij af te zweren als door de aanbidding van de God van Abraham. Zij waren juridisch gezien geen proselieten. Met behoud van hun identiteit onder de volken werden zij geestelijke bekeerlingen. Terwijl het Jodendom van de eerste eeuw van de Godvrezenden verwachtte om de fundamentele morele wetten van de Torah na te leven, gingen vele van de Godvrezenden extra regels van de Joodse wet omarmen die ze niet wettelijk verplicht waren om na te leven.

De studie van de Godvrezenden is goed voor het begrijpen van de status van niet-Joden binnen de gelovige gemeenschap. De beslissing van Handelingen 15 lijkt aan nieuwe niet-Joodse ingewijden in Messias een soort Godvrezende statuut toe te kennen.

Een andere classificatie van niet-Joden is ook gunstig voor ons om te onderzoeken in onze zoektocht om de status van niet-Joodse gelovigen in Israël te begrijpen. Eerst vermeld in de Torah en verder ontwikkeld in de rabbijnse literatuur, helpt de categorie van de *ger toshav* (inwonende vreemdeling) ons om de link te zien tussen het besluit van de Raad van Jeruzalem in Handelingen 15 en rabbijnse halachah.

Vreemdeling in de Torah

Doorheen de Torah vinden we het Hebreeuwse woord *ger* (גר) op verschillende manieren vertaald in het Engels met termen zoals “stranger” (vreemdeling) of “sojourner” (vreemdeling).

Bijvoorbeeld:

“Maar wanneer een vreemdeling (*ger*) bij u vertoeft en de Here het Pascha wil vieren, dan zal ieder van het mannelijk geslacht, die bij hem behoort, besneden worden; ... Eénzelfde wet zal gelden voor de geboren Israëliet en voor de vreemdeling (*ger*), die in uw midden vertoeft.”

Exodus 12:48-49

“Gij zult geen aas eten; aan de vreemdeling (ger), die binnen uw poorten vertoeft, moogt gij het te eten geven”

Deuteronomium 14:21

Op sommige momenten lijkt de *ger* in elk opzicht identiek te zijn geweest met een Israëliet, en op andere keren wordt hij beschreven als iemand die zich vastkleeft aan Israël, maar die niet beschouwd werd als een Israëliet. In de eerste passage van hierboven, lijkt het erop dat de *ger* dezelfde verplichting had ten aanzien van het Pesach offer als een Joodse persoon, maar in de tweede vers heeft de *ger* een andere standaard dan de Israëliet ten aanzien van vlees dat op een natuurlijke wijze gestorven was (*nevelah*, נבלה). Bijgevolg definieert Joodse wetgeving twee types van *gerim*:

- *ger tzedek* (“proseliet”, גר צדק)
- *ger toshav* (“inwonende vreemdeling”, גר תושב)

De *ger tzedek* was een niet-Jood die een volledige bekering naar het Jodendom ondergaan had en werd door de Joodse wet beschouwd in elk opzicht van rechtswege een Jood te zijn¹. Hij was verplicht de Torah volledig te houden en kon vrij trouwen binnen Israël. Als alternatief was de *ger toshav* een niet-Jood die binnen het volk Israël leefde en viel onder wettelijke bescherming van de Torah, hetgeen inhield liefdadigheid te ontvangen als hij in nood was. Echter, in tegenstelling tot de *ger tzedek*, behield hij zijn niet-Joodse identiteit. In de bovenstaande passages interpreteren de wijzen het eerste vers als een verwijzing naar de *ger tzedek* en de tweede naar de *ger toshav*:

“Maar wanneer een **proseliet** bij u vertoeft en de Here het Pascha wil vieren, dan zal ieder van het mannelijk geslacht, die bij hem behoort, besneden worden; ... Eénzelfde wet zal gelden voor de geboren Israëliet en voor de **proseliet**, die in uw midden vertoeft.”

Exodus 12:48-49

“Gij zult geen aas eten; aan de **inwonende vreemdeling**, die binnen uw poorten vertoeft, moogt gij het te eten geven”

Deuteronomium 14:21

De wijzen kamden zorgvuldig door de Torah om te bepalen naar welk type van *ger* werd verwezen in elke passage.

Inwonende Vreemdeling

Israël moest een licht zijn voor de volken om hen heen. Door de naleving van de geboden van de HEER, moest het Joodse volk de niet-Joden in de nabijheid van de God van Israël trekken:

“Onderhoudt ze dan naarstig, want dat zal uw wijsheid en uw inzicht zijn in de ogen der volken, die bij het horen van al deze inzettingen zullen zeggen: Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie. Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zó nabij zijn als de Here, onze God, telkens als wij tot Hem roepen? En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?”

Deuteronomium 4:6-8

Natuurlijk wilden de leden van de volken, die voor een tijd leefden in het land van Israël en de wegen van het Joodse volk naleefden, zich vaak aansluiten bij het Joodse volk. Terwijl velen kozen om zich te bekeren en wettelijk Joods te worden, wensten anderen om zich te voegen bij Israël, maar bleven hun identiteit als niet-Jood behouden. Daarom werd de categorie van de *ger toshav* noodzakelijk.

Volgens de Talmud, werd de *ger toshav* verplicht om een formele verklaring af te leggen om af te zien van afgoderij voor een Joodse rechtbank (*beit din*, בית דין) bestaande uit ten minste drie Joodse mannen². Zijn verbond met het Joodse volk was een formele overeenkomst die hem rechten en een permanente verblijfsstatus in het land van Israël verleende.

De meeste autoriteiten komen overeen dat zodra hij zijn proclamatie had gemaakt, de *ger toshav* alleen geacht werd om de zeven wetten van Noach te gehoorzamen: het verbod op godslastering, afgoderij, overspel, moord, diefstal, het eten van vlees van een levend dier, en de vereiste van de oprichting van gerechtshoven³. Echter, volgens een andere mening, werd de *ger toshav* verplicht om alle 613 geboden van de Torah te houden met uitzondering van het verbod om *nevelah* te eten (zoals hierboven vermeld)⁴.

Rechten en Liefdadigheid

De *ger toshav* was onder rechtsbescherming in het land van Israël en kon zelfs liefdadigheid ontvangen indien nodig. We lezen in Leviticus,

“Wanneer uw broeder verarmt en zich bij u niet meer staande kan houden, dan zult gij hem – vreemdeling en bijwoner – ondersteunen, opdat hij bij u in het leven blijve. Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij u in het leven blijve.”

Leviticus 25:35-36

Omdat de tekst opent met het noemen van de Israëliet als “je broer,” heeft Rashi vastgesteld dat “vreemdeling” (*ger*) verwijst naar de bekeerling en dat “bijwoner” (*toshav*) verwijst naar de *ger toshav*. Zo is het verstrekken van steun voor de armen, evenals het niet aanrekenen van rente van toepassing op zowel de inheemse Israëliet en de *ger toshav*⁵. Daarnaast werd de *ger toshav* toegestaan om te eten van de opbrengst van het Sabbatsjaar:

“De sabbatopbrengst van het land zal u tot voedsel zijn: u ... en uw bijwoner, die bij u vertoeven.”

Leviticus 25:6

De wijzen pasten ook andere geboden, die te maken hebben met sociale rechtvaardigheid, toe op de *ger toshav*.

Bijvoorbeeld⁶,

“Gij zult uw naaste niet afpersen en gij zult niet roven; het loon van een dagloner zal niet de nacht bij u overblijven tot de morgen.”

Leviticus 19:13

“En wanneer een vreemdeling bij u in uw land vertoeft, zult gij hem niet onderdrukken.”

Leviticus 19:33

“Gij zult de arme, behoeftige dagloner niet hard behandelen, hetzij hij behoort tot uw broeders, hetzij tot de vreemdelingen, die zich in uw land, in uw steden zullen bevinden.”

Deuteronomium 24:14

Net als de autochtone geboren Israëliet, moest de *ger toshav* die naast de Joodse mensen leefden beschermd worden en kreeg hij rechten in het land van Israël.

Hoewel gelijkaardig waren er duidelijke verschillen tussen een Joodse proseliet en een inwonende vreemdeling. Een bekeerling (*ger tzedek*) kon vrij trouwen in Israël, maar het was de *ger toshav* niet toegestaan om te huwen binnen de Joodse gemeenschap. De wijzen zeggen, “Wij huwen hem niet [met een Jodin] of nemen als echtgenote geen vrouw van hem.”⁷”

De Vreemdeling Mag Verfrist Worden

De Rabbijnen hebben ook gediscussieerd over de relatie van de *ger toshav* i.v.m. de Shabbat. Tijdens het geven van de Tien Geboden op de berg Sinai, geeft God instructie:

“Zes dagen zult gij uw werk doen, maar op de zevende dag zult gij rusten, opdat uw rund en uw ezel uitrusten, en de zoon van uw slavin en de vreemdeling adem scheppen.”

Exodus 23:12

De Rabbijnen aanzien de “vreemdeling” (*ger*) in deze passage niet als een verwijzing naar de volledige bekeerling (*ger tzedek*), maar eerder als de *ger toshav*⁸. Commentaar gevende op deze passage, gaat Rashi zelfs zo ver dat de Torah de *ger toshav* verplicht om Shabbat te houden⁹. Tegelijkertijd wordt algemeen aanvaard dat de Shabbat beperkingen voor de *ger toshav* minder streng zijn dan voor de Israëliet:

Het is onderwezen: “Een *ger toshav* kan werken voor zichzelf doen op de Shabbat in dezelfde mate als een Israëliet kan doen op de tussenliggende dagen van de feesten.” Rabbi Akiba zegt: “Als een Israëliet op het festival.” Rabbi Jose zegt: “Een *ger toshav* kan werken voor zichzelf doen op de Shabbat in dezelfde mate als een Israëliet op doordeweekse dagen.” Rabbi Simeon zegt: “Zowel een *ger toshav* als een mannelijke of vrouwelijke inwonende heidense slaaf kan werken voor zichzelf doen in dezelfde mate als een Israëliet kan doen op wekdagen” ... “Halachah volgt Rabbi Simeon.”

b. *Kritot* 9a

Daarom, terwijl het lijkt dat de *ger toshav* verplichting had t.o.v. de Shabbat, boden de Rabbijnen een brede waaier aan van hoe dit er zou hebben uitgezien. Joodse wet volgt de mening dat de *ger toshav* geen verplichting had om zich te onthouden van de negenendertig categorieën van creatieve acties verboden voor Joden op Shabbat.

Andere Geboden

Klein traktaat *Gerim* bespreekt een paar opmerkelijke halachische vragen over de *ger toshav*. Zo bestaat er bijvoorbeeld een debat over wat de formele proclamatie eigenlijk inhield dat een *ger toshav* maakte vóór een *beit din*:

Wat is een *ger toshav*? “Wie zich verbindt om zich te onthouden van afgoderij,” in het licht van Rabbi Meir. Rabbi Judah zei: “Wie zich verbindt om geen vlees te eten dat niet ritueel is geslacht.”

Gerim 3:1

Volgens Rabbi Judah was de *ger toshav*, in aanvulling op de plicht om afgoderij op te zeggen, ook verplicht om het gebod op zich te nemen van het eten van alleen maar kosher-geslacht vlees. Bovendien werden in tegenstelling tot de heidense niet-Jood, het brood, wijn, en olie van de *ger toshav* beschouwd als rein en vrij van de besmetting van afgoderij¹⁰.

Sommige geleerden zien zelfs een verwijzing naar de *ger toshav* die wordt ondergedompeld, maar niet besneden: “Er wordt onderscheid gemaakt tussen degenen die alleen baden, degenen die hebben gebaad en besneden zijn, en degenen die zijn besneden, maar niet gebaad hebben.”¹¹ Jonathan Draper verklaart:

Dit lijkt mij de verschillende situatie van de *ger toshav* en de *ger tsedek* weer te geven. Het bad is nodig om de niet-Joden in een minimale staat van reinheid te brengen om te delen in het leven van de Joodse gemeenschap, samen met andere minimum eisen van de Noachitische wetten na te leven en zich te onthouden van wat er geofferd is aan afgoden (en vlees dat niet ritueel geslacht is; Gerim 3: 3). Dit maakt tafelgemeenschap mogelijk: “zijn brood, zijn olie en zijn wijn zijn rein¹².”

In het land van Israël, was de *ger toshav* voorzien van een plek om te wonen, die zowel mooi en vrij was van een aanval en invloed door vreemden:

We zullen hem niet vestigen op de grens of in een ongezonde wijk, maar in een gezellige wijk in het centrum van het land Israël, waar hij ruimte kan vinden voor zijn beroep, zoals wordt gezegd, “bij u, in uw midden, mag hij blijven waar hij verkiest, in een uwer steden, waar het hem goeddunkt; gij zult hem niet hard behandelen.” [Deuteronomium 23:17 (16)].

Gerim 3:4

De Ger Toshav Vandaag

Terwijl het soms moeilijk is om de categorie van de *ger toshav* precies te definiëren volgens de Joodse wet, stemmen de meeste autoriteiten ermee in dat deze indeling van de niet-Joden heden ten dage niet van toepassing is omdat het Jubeljaar niet wordt nageleefd¹³. Echter, sommige rabbijnse autoriteiten doen het concept herleven, althans in theorie, als een model voor de niet-Joden die willen meedoen met het Joodse volk in de aanbidding van de God van Israël.

In Rabbi Moshe Weiner's *Sefer Sheva Mitzvot HaShem* (The Book of the Seven Divine Commandments), vinden we deze verklaring:

Op dit moment, terwijl we *geirim toshvim* niet accepteren omwille van (de toekenning van) de rechten (van de *ger toshav*) [bijvoorbeeld, om te leven in het land van Israël], niettemin, als hij komt voor (een rabbijnse rechtbank van) drie om in zijn eigen vrije wil te aanvaarden om een *ger toshav* en een van de Vrome Mensen van de Wereld te zijn, omwille van het aanvaarden van zijn *mitsvot*, accepteren we hem¹⁴.

Terwijl in de Torah de status van de *ger toshav* alleen van toepassing is in het land van Israël, is het hier losjes toegepast op niet-Joden die overal leven die afgoderij mijden en overschakelen op de verering van de ene ware God. Ook Rabbijn Ariel bar Tzadok ziet een niet-Jood, die afgoderij verlaten heeft en zich verbonden heeft aan de God van Israël, niet alleen als een Noachiet maar ook als een hedendaagse *ger toshav*. Hij geeft toe dat aangezien de

proclamatie voor een *beit din* vandaag niet kan worden uitgevoerd zonder een Tempel, het zou “een goed idee zijn voor de Rabbijnse rechtbanken om registers open te stellen voor de rechtvaardige niet-Joden als een manier van leren en communicatie.¹⁵”

Er zijn zelfs enkele Joodse gerechtelijke autoriteiten die geloven dat de categorie van de *ger toshav* kan worden gebruikt om vandaag de dag niet-Joodse Shabbat naleving te rechtvaardigen¹⁶. Rabbi Yoel Schwartz schrijft,

Er is ruimte om te suggereren dat de [niet-Joden], zelfs vandaag de dag, door het aanvaarden om aan de zeven geboden te voldoen, in dezelfde categorie zijn als een Ger Toshav [“inwonende vreemdeling”] en moet, volgens Rashi, worden vereist of op zijn minst toegestaan worden om de Shabbat te houden¹⁷.

Misschien wel de meest innovatieve benadering van de uitvoering van de geest van de *ger toshav* vandaag kwam van Rabbi Zalman Shachter-Shalomi. Terwijl, in tegenstelling tot Rabbijn Weiner en Rabbijn Bar Tzadok, was Reb Zalman een prominent figuur in de vernieuwingsbeweging, zijn opleiding en wijding kwam oorspronkelijk van Chabad. Reb Zalman suggereerde dat de categorie van de *ger toshav* als model kan dienen voor niet-Joden die op zoek zijn om mee doen met de Joodse gemeenschap en de synagoge eredienst, maar die om een of andere reden niet geïnteresseerd zijn om zich te bekeren¹⁸. Hij stelde drie criteria voor:

- verwerven van vaardigheden en geletterdheid in het Hebreeuws en de Joodse wet en ritueel
- onderdompeling in een mikvah
- aanvaarden van het juk van de hemel

Nadat ze deze stappen ondergaan hadden, zouden ze na de zeven standaard lezers opgeroepen mogen worden om te lezen uit de Torah, maar ze zouden na het lezen een meer universele zegen moeten opzeggen in plaats van de specifiek Joodse versie uit de Siddur. Reb Zalman zegt dat ze niet moeten worden verplicht om de wetten van kosher, Shabbat en de feesten te volgen. Ze zouden worden aangemoedigd om deel te nemen aan de synagoge liturgie, maar worden niet meegerekend voor een minjan. Veel van wat Reb

Zalman voorstelt is verrassend vergelijkbaar met de status van en instructies gegeven aan nieuwe niet-Joodse geïnitieerden door de apostelen en zou als model kunnen dienen voor niet-Joodse deelname aan Messiaans-Joodse synagogen.

In het Messiaanse Tijdperk

Er bestaat enige discussie tussen hedendaagse Joodse gerechtelijke autoriteiten of de categorie van de *ger toshav* al dan niet zal bestaan in het Messiaanse tijdperk. Eén debat in het bijzonder over wat de Rambam bedoeld met de volgende verklaring:

In die tijd zal er geen honger of oorlog, jaloezie of concurrentie, want het goede zal stromen in overvloed en alle geneugten zullen vrij beschikbaar zijn als stof. Het beroep van de hele wereld zal uitsluitend zijn om God te kennen.

Mishneh Torah, Melachim 12: 5

Er zijn verdeelde opvattingen over wat dat precies betekent. Sommige geleerden zijn van mening dat de Rambam voor ogen heeft dat al de volken der aarde zich zullen bekeren naar het Jodendom¹⁹. In essentie wordt iedereen een *ger tzedek*. Dit lijkt in overeenstemming te zijn met een opinie in de Talmoed: “Ook buiten Palestina moet men dit te zeggen, omdat ze op een dag proselieten zullen worden²⁰.”

Anderen, echter, zoals de laatste Lubavitcher Rebbe, Rabbijn Menachem Mendel Schneerson, interpreteert de woorden van de Rambam dat die betekenen dat zelfs in het Messiaanse tijdperk de categorie van de *ger toshav* nog steeds zal bestaan. Rebbe Schneerson voelde aan dat de uitdrukking van de Rambam “de hele wereld” (kol ha'olam, כּל העוֹלָם) zowel Joden als niet-Joden omvat²¹. Bovendien, in het volgende gedeelte van Hilchot Melachim 12:5, verandert de Rambam het onderwerp van het Joodse volk met behulp van de term Yisrael (יִשְׂרָאֵל), nogmaals om aan te geven dat de kijk van Rambam is dat zowel Joden en niet-Joden wonen in het Messiaanse tijdperk. Op zijn beurt, geeft de aanwezigheid van Joden in het Messiaanse tijdperk aan dat de categorie van de *ger toshav* in voege zal zijn.

De Apostelen

De categorie van de *ger toshav* is nuttig in onze studie van de relatie van de niet-Joden in de Messias tot het Joodse volk en de Torah. Hoewel we heel wat verwijzingen vinden naar volledige proselieten (*ger tzedek*) in het Nieuwe Testament²², vinden we ook vermeldingen van degenen die lijken te vallen in de categorie van de *ger toshav*. Bijvoorbeeld, Messiaanse uitbinker Rabbijn Lichtenstein was van mening dat Cornelius zou worden geclassificeerd als een inwonende vreemdeling:

Het lijkt erop dat Cornelius een gedeeltelijke bekeerling was [*ger toshav*] die besneden was, maar [had afgoderij afgezworen en] hield de zeven wetten van de zonen van Noach²³.

Het lijkt er op dat de apostelen de *ger toshav* benaming in het achterhoofd hadden (of op zijn minst een prototype van de categorie), toen zij de uitspraken van Handelingen 15 maakten. In die zin, is het debat dat Handelingen 15 kadert, gaat het over de vraag of de niet-Joodse gelovigen moeten worden beschouwd als volledige proselieten (*ger tzedek*) of Godvrezenden (verwant aan de *ger toshav*). De apostelen beslisten het laatste. De niet-Joden moesten niet besneden worden en de juridische status als Joden op zich nemen. In plaats daarvan moeten ze niet-Joden blijven. Orthodoxe Rabbijn Simeon ben Zemah Duran (Rashbatz) schrijft:

Ze maakten de doop van fundamenteel belang voor de acceptatie van bekeerlingen [niet de besnijdenis] ... Hun bedoeling was om een *ger toshav* (inwonende vreemdeling) te aanvaarden, dat is wat we een onbesneden bekeerling noemen die formeel de zeven Noachitische geboden heeft aanvaard.

Keshet Umagen²⁴

De *ger tzedek* was zowel ondergedompeld en besneden, terwijl de *ger toshav* uitsluitend werd ondergedompeld. Messias vertelde zijn discipelen, “Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen” (Matteüs 28:19). Tegelijkertijd, oordeelde Paulus, “Is iemand als besnedene geroepen, hij late het niet verhelpen” (1 Korintiërs 7:18). Door noch ondergedompeld noch

besneden te zijn nam de nieuwe niet-Joodse gelovige een status aan die erg lijkt op de *ger toshav*.

Bovendien, net als bij de *ger toshav*, oordeelden de apostelen dat niet-Joden in Messias afgoderij moeten afzweren, moeten leven volgens de morele voorschriften van de Torah, en zelfs geacht (in overeenstemming met het minderheidsstandpunt van de wijzen) alleen koosjer geslacht vlees te eten:

“Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen, maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte en van bloed.”
Handelingen 15:19-20

Ze kunnen dan in het gemenebest van Israël worden aanvaard en kunnen dan gemeenschap hebben en samen aanbidden als één lichaam met de Joodse gelovigen. De apostelen bekeken Joden en niet-Joden als samenlevend in het koninkrijk van de hemel (dat wil zeggen, het Messiaanse tijdperk), en de God van Israël dienend.

Conclusie

De categorie van de *ger toshav* biedt nog een extra laag om ons te helpen om de rol van de niet-Joden in Messias in Israël te begrijpen. Het helpt ons om niet-Joden in hun juiste context te bekijken en om de continuïteit van de apostelen ten aanzien van de Torah en de Joodse praktijk in hun beslissing in Handelingen 15 te erkennen. Terwijl de halachische categorie van de *ger toshav* mogelijk niet volledig ontwikkeld was in de dagen van de apostelen, heeft er zeker op zijn minst een vergelijkbaar prototype bestaan. Zoals het Messiaanse Jodendom vandaag de halachah probeert te ontleden en de participatie van de heidenen in zijn synagogen, kan de regelgeving rond de *ger toshav* in de Torah en de Rabbijnse literatuur dienen als een nuttig patroon.

De beslissing van de Raad van Jeruzalem is iets anders dan die van het concept van de *ger toshav*, omdat dit een technische-status was die men alleen verkreeg door middel van een verklaring voor een rechtbank van rechters die alleen bestond in het land van Israël. Voor de apostelen echter geldt hun beslissing zowel naar de niet-Joden in Israël als in de Diaspora. Dit is logisch, want in de vroege

dagen van de gelovige gemeenschap, verlieten niet-Joden de afgodische aanbidding van hun voorvaderen en vonden aansluiting met het Joodse volk, zowel gelovigen als niet-gelovigen, door gemeenschapsleven en synagoge eredienst. Op een werkelijke manier vertoefden deze nieuwe niet-Joodse gelovigen in het midden van het Joodse volk, zij het in de Diaspora.

Afgezien van het louter wetenschappelijk onderzoek, moet dit de Messiaanse-niet-Jood iets leren over zijn of haar rol als zijnde uit de volken. Aangezien de apostelen de niet-Joodse gelovigen een vergelijkbare halachische positie toebedeelden aan die van de inwonende vreemdeling (*ger toshav*), moeten we vandaag de dag deze Messiaans-niet-Joodse positie misschien blijven zien als dusdanig. Messiaanse niet-Joden zoals ikzelf mogen niet vergeten dat het niet Israël is, die geënt is op ons, maar wij op Israël. Messiaanse niet-Joden moeten hun unieke status bekijken als degenen die geestelijk wonen onder, leren van en ondersteuning geven aan Israël als hun oudere broers. Wanneer onze Meester terugkeert om het Messiaanse Koninkrijk in te luiden, zal hij op dat moment “voor Israël het Koninkrijk weer herstellen” (Handelingen 1:6 Herziene Statenvertaling).

Eindnoten

- ¹ b.Bava Kamma 113b. Voor een volledige studie over de ontwikkeling van het conversieproces en de Bijbelse achtergrond, zie Toby Janicki, *God-Fearers: Gentiles & the God of Israel* (Marshfield, MO: First Fruits of Zion, 2012), 123–129.
- ² Het lijkt erop dat er ook een minder formele vorm van *ger toshav* was die geen formele verklaring maakte voor een *beit din* en kwam dus wettelijk niet in aanmerking komt voor bescherming en ondersteuning (b.*Avodah Zarah* 65a).
- ³ *Mishneh Torah*, Issurei Bi'ah 14:7.
- ⁴ Zie b.*Avodah Zarah* 64b.
- ⁵ Zie ook *Gerim* 3:3.
- ⁶ *Gerim* 3:2.
- ⁷ *Gerim* 3:3.
- ⁸ b.*Yevamot* 48b.
- ⁹ “De Torah verplicht hem om de Shabbat te houden, want hij die de Shabbat overtreedt wordt beschouwd als iemand die afgoden aanbidt” (Commentaar van Rashi op b.*Yevamot* 48a).
- ¹⁰ *Gerim* 3:2.
- ¹¹ *Gerim* 1:6.
- ¹² Jonathan A. Draper, “A Continuing Enigma: the ‘Yoke of the Lord’ in Didache 6:2–3 and Early Jewish-Christian Relations,” in *The Image of the Judaeo-Christians in Ancient Jewish and Christian Literature* (ed. Peter J. Tomson and Doris Lambers-Petry; Tübingen, Germany: Mohr Siebeck, 2003), 119.
- ¹³ *Mishneh Torah*, Issurei Bi'ah 14:8.
- ¹⁴ Rabbi Moshe Weiner, *Sefer Sheva Mitzvot HaShem* (3 vols.; Pittsburgh, PA: Ask Noah International, 2008–2013), 1:18. Vertaald van “Ger Toshav,” n.p. [cited 9 April 2015]. Online: http://en.wikipedia.org/wiki/Ger_toshav.
- ¹⁵ Rabbi Ariel bar Tzadok, “The Practical Parameters of Prayer,” n.p. [cited 31 April 2015]. Online: <http://koshertorah.com/pdf/parametersofprayer.pdf>.
- ¹⁶ Rabbi Yoel Schwartz, “Introduction to Noahide Prayers,” in *Service from the Heart: Renewing the Ancient Path of Biblical Prayer and Service* (ed. Rabbi Michael Katz et al.; Rose, OK: Oklahoma B'nai Noah Society, 2007), 235–292.
- ¹⁷ Schwartz, 262.
- ¹⁸ Deze adviezen van Reb Zalman zijn overgenomen uit Shaul Magid, *America Post Judaism: Identity and Renewal in a Postethnic Society* (Bloomington, IN: Indiana University Press, 2013), 270 n.88.
- ¹⁹ Menachem Kellner, *Maimonides on Judaism and the Jewish People* (Albany, NY: State University of New York Press, 1991), 33–47. Cf. de Ger Gerurim van b.*Avodah Zarah* 3.
- ²⁰ b.*Brachot* 57b.
- ²¹ Rabbi Menachem Mendel Schneerson, *Sha'arei Ge'ulah*, 267–268. Zie ook de uitdrukking (ha'olam kulo, העולם כולו) in Hilchot Melachim 11:4 dat ook een directe verwijzingen is naar niet-Joden in het Messiaanse tijdperk.
- ²² Bijv., Handelingen 2:11, 6:5, 13:26, 43.
- ²³ Rabbi Yechiel Tzvi Lichtenstein, *Commentary on the New Testament: The Acts of the Apostles* (unpublished, Marshfield, MO: Vine of David, 2010), op Handelingen 10:15; oorspronkelijk gepubliceerd in het Hebreeuws: *Be'ur LeSiphrei Brit HaChadashah* (Leipzig, Germany: Professor G. Dahlman, 1897).
- ²⁴ Vertaling van Keshet Umagen van Aaron Eby, “Rashbatz and the New Testament,” *Messiah Journal* 103 (2010): 58–62.